

РЕШЕНИЕ

№ 697

гр. Варна, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Чавдарова

Членове: Диана К. С.а
Радостин Г. Петров

при участието на секретаря Мая М. Петрова
като разгледа докладваното от Галина Чавдарова Въззивно гражданско дело
№ 20223100500718 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по постъпила въззивна жалба, подадена от ОГН. Г. М., действащ чрез особен представител адв.Д.С., срещу решение №260085/11.02.22г., постановено по гр.д. №547/21г. на ВРС, в частта, в която е прието за установено в отношенията между ОГН. Г. М. и БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., осъществяващо дейност чрез БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, ЕИК 204915054 , че ОГН. Г. М. дължи на БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., осъществяващо дейност чрез БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, сумата от 620 лева, представляваща главница по договор за кредит № *****, възнаградителна лихва в размер на 137,24 лева за периода от 05.09.2017г. до 05.08.2019г., мораторна лихва в размер на 153,29 лева за периода 05.10.2017г. до 12.03.2020г. и 16,36 лева за периода 14.07.2020г. до 16.10.2020г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение по гр.д. №13623/2020г. по описа на ВРС, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението 27.10.2020г. до окончателното изплащане на задълженията, на осн. чл.422, ал.1 от ГПК.

В жалбата са наведени оплаквания за неправилност на решението , тъй като съдът не бил обсъдил всички наведени с отговора възражения. Счита, че е недопустимо предявяването на исковете чрез клона, който не е правен субект, като в тази връзка оспорва и представителната власт на

процес.представител. Твърди липсата на съответствие между изменените искове, предприето с уточн.молба, и заповедта за изпълнение. Оспорва да е обявена предсрочна изискуемост на кредита, за което да е уведомен длъжника. Обратно на възприетото от ВРС счита договорът за кредит за нищожен поради неспазване изискванията на чл.10, ал.1 ЗПК, както и за недействителен съгл. чл.22 вр. чл.11, ал.1, т.10 ЗПК като неясни били компонентите и математическия алгоритъм, по който се формира годишното оскъпяване на заема. Моли да бъде отменено решението в обжалваната част като бъде отхвърлен иска.

В срока за отговор на депозираната въззивна жалба от възз.страна БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., със седалище Париж, Франция, действащо чрез регистриран клон в РБ БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, ЕИК 204915054, със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Младост, ж.к. Младост 4, Бизнес Парк София, бл.14, е постъпил отговор, с който счита жалбата за неоснователна и моли обжалваното решение да бъде потвърдено.

За да се произнесе по спора Варненски Окръжен съд съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявен от БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., със седалище Париж, Франция, действащо чрез регистриран клон в РБ БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, ЕИК 204915054, със седалище гр.София, против ОГН. Г. М. от гр. Варна, иск с правно основание чл.422, ал.1 вр. с чл.415, ал.1 ГПК за приемане за установено, че ОГН. Г. М. дължи на БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., със седалище Париж, Франция, действащо чрез регистриран клон в РБ БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, следните суми: сумата от 620лева, представляваща главница по договор за потребителски кредит № *****, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на подаване на заявлението в съда— 27.10.2020г. до окончателното изплащане; сумата от 148,72лева, представляваща възнаградителна лихва за периода от 05.09.17г.-05.08.19г.; сумата от 153,29лв, представляваща мораторна лихва за периода 05.10.2017г. до 12.03.2020г. и сумата от 16,36 лева, представляваща мораторна лихва за периода 14.07.2020г. до 16.10.2020г., за които е издадена заповед

№261235/02.11.2020год. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№13623/20год. на ВРС.

В исковата молба поддържа, че с договор за потребителски кредит № ***-15150685, сключен на 04.08.2017г., между БНП Париба Пърсънъл Файненс” и ответника О.М., на последният е предоставен паричен кредит за закупуване на стока в размер на 620лв, която сума била усвоена чрез превеждането ѝ по сметка на упълномощения търг.партньор. Излага, че в тежест на ответника било задължението да погаси кредита на 24 мес.вноски, всяка в размер на по 32,03лв, включваща и уговорената възнагр.лихва, съставляваща печалбата на кредитора. Сочи, че по силата на чл.3 от договора при забава ответникът дължал и обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва. Твърди, че ответникът е преустановил обслужването на стоковия кредит на 05.09.17г. , като с пропускането на втората вноска вземането станало изискуемо в цял размер.

Ответникът ОГН. Г. М., действащ чрез особен представител адв.Д.С., в срока по чл.131 ГПК е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва иска като недопустим, евентуално като неоснователен. Оспорва процесуалната легитимация на ищеца, тъй като клонът не бил правен субект и не можел да бъде страна в процеса. Твърди липсата на съответствие между изменените искове, предприето с уточн.молба, и заповедта за изпълнение. Оспорва да е обявена предсрочна изискуемост на кредита, за което да е уведомен длъжника. Прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на всички вземания. Счита договорът за кредит за нищожен поради неспазване изискванията на чл.10, ал.1 ЗПК, както и за недействителен съгл. чл.22 вр. чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, тъй като липсвала ясно разписана методика на формиране на ГПР.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал. 2 от ГПК, от надлежно легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. В рамките на тази проверка настоящият състав намира предявените искове с правно основание чл. 415 във вр. с чл.422 ГПК за процесуално допустими, поради което и дължи произнасяне по същество на спора. Възражението на въззивника за недопустимост на предявените искове не се споделя от настоящия състав. В случая ищец в производството е чуждестранно юридическо лице, което има регистриран клон на територията на РБ по чл.17а от ТЗ, но това не означава, че клонът заменя принципала като страна в производството. Видно е, че процесуалните действия са извършвани чрез представляващия клон, който е надлежно упълномощен, респ. чрез преупълномощени от последния лица, отговарящи на изискванията на чл.32 ГПК. Предвид това не са налице обстоятелства, които да обосновават твърдяната липса на процесуална легитимация.

Не се установява да е налице и твърдението за липсата на съответствие между уточнените с молба от 08.02.21г. искове и заповедта за изпълнение. Извършеното с уточн.молба конкретизиране на мораторната лихва по размер и периоди, не води до несъответствие с тази, предмет на заповедта, тъй като първата изцяло попада в периода и размера на общо присъдената в заповедното производство.

Видно от представения договор за потребителски кредит № CREX-*****г. е възникнало облигационно правоотношение между страните по делото, по силата на което ищецът е предоставил на ответника Милев потребителски кредит в размер на 620лв, като е договорено в чл.1 същият да бъде изплатен директно на съответния търговец, посочен от кредитополучателя. Уговорено е кредита да бъде издължен на 24 месечни вноски, всяка от които в размер на по 32,03лв., като е посочено, че дължимата договорна лихва е фиксирана в размер на 21,49%. По делото няма спор, че кредитът е изцяло усвоен по уговорения в договора начин.

Като неоснователно се преценява възражението на въззивника за недействителност на договора поради това, че е налице противоречие с нормата на чл.10, ал.1 ЗПК, като не всички елементи на договора били представени с размер не по-малък от 12. От събраната пред ВРС съдебно-криминалистическа експертиза, неоспорена от страните, се установява, че единствено бланковите текстове „подпис на клиент „ и „подпис на кредитор“ са отпечатани с шрифт 11, а в останалата част шрифта е 12. Съгласно Директива 2008/48/ЕО договорите за кредит се изготвят на хартиен или друг траен носител като договорът за кредит посочва по ясен и кратък начин конкретни данни, които задължително следва да се съдържат в него, за да може потребителят да прецени обема на своето задължение. Последната не съдържа въведеното със ЗПК изискване всички елементи на договора да се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12, поради което и приложение следва да намери общностното правило.

Независимо, че в случая се установи, че в основната си част договорът е изпълнен на шрифт 12, то следва да се съобрази и това, че същият е на хартиен носител и по ясен и кратък начин съдържа данните, изискуеми в чл.10, параграф 2 от Директивата и не възпрепятства потребителя да се информира относно условията на договора и да се запознае с правата и задълженията си.

На следващо място въззивникът е навел възражението за недействителност на процесния договор с нарушение на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. Счита, че договорът е сключен в нарушение на тази разпоредба, тъй като липсвала ясно разписана методика на формиране на ГПР. Съгласно чл.11 от ЗПК задължителен реквизит от всеки договор за потребителски кредит е ГПР, като формулата за изчисляването му е уредена в приложение №1 към чл.19, ал.2 от ЗПК. В договора е посочен ГПР – 23,75%, както и общата сума на плащанията. Самото непосочване на взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение №1 начин само по себе си не е от естество да обоснове недействителност на договора, тъй като смисълът на закона е кредитополучателят да се запознае предварително с размера на сумата, която ще върне на банката, което изискване в случая е налице. Същевременно ответникът е оспорил самия размер на ГПР, посочен в договора, към който именно са относими тези допускания. Ето защо съдът намира, че не е налице твърдяната недействителност на договора по см. на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК.

С въззивната жалба е наведено и оплакването за липсата на обявена предсрочна изискуемост на вземанията. Съобразно разясненията, дадени в т.18 на Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013г., постигнатата в договора предварителна уговорка, че при неплащане на определен брой вноски или при други обстоятелства кредитът става предсрочно изискуем и без да уведомява длъжника кредиторът може да събере вземането си, не поражда действие, ако банката изрично не е заявила, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, което волеизявление да е достигнало до длъжника – кредитополучател, и то преди подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение. Тези постановки настоящият състав намира за безспорно относими и към хипотезата, при която е уговорена автоматична предсрочна изискуемост /а именно такъв е регламента на чл.3 от договора, на която се позовава ищеца/. Или за да настъпи предсрочната изискуемост на кредита е необходимо волеизявлението за обявяването ѝ да достигне до длъжника и то трябва да предхожда депозирането на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Действително по делото ищецът не е ангажирал годни

доказателства за упражнено от негова страна потестативно право да обяви предсрочна изискуемост на кредита, но между страните не е налице спор, че срокът на договора за кредит е изтекъл на 05.08.19г., който момент предхожда подаването на заявлението по чл.410 ГПК. В случая на настъпил падеж длъжникът дължи не по силата на упражнено от кредитора конститутивно изявление, а с оглед настъпилия падеж на установените в договора задължения, който е предварително известен на длъжника.

Въззивният съд напълно споделя мотивите на ВРС в горепосочения смисъл и препраща към тях на основание чл. 272 ГПК.

Поради съвпадане изводите на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, решението на ВРС следва да бъде потвърдено в обжалваната му част.

При този изход на спора в тежест на въззивника следва да бъдат възложени сторените от въззиваемата страна във въззивното производство разноски в размер на 250лв—ю.к. възнаграждение и депозит за особен представител.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260085/11.02.2022г., постановено по гр.д. №547/2021г. по описа на Варненски районен съд, в частта, в която е прието за установено в отношенията между ОГН. Г. М., ЕГН *****, с *****, и БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., със седалище Париж, Франция, действащо чрез регистриран клон в РБ БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, ЕИК 204915054, със седалище гр.София, че ОГН. Г. М. дължи на БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., със седалище Париж, Франция, действащо чрез регистриран клон в РБ БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, ЕИК 204915054, сумата от 620 лева, представляваща главница по договор за кредит № *****, възнаградителна лихва в размер на 137,24 лева за периода от 05.09.2017г. до 05.08.2019г., мораторна лихва в размер на 153,29 лева за периода 05.10.2017г. до 12.03.2020г. и 16,36 лева за периода 14.07.2020г. до 16.10.2020г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение по гр.д. №13623/2020г. по описа на ВРС, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението 27.10.2020г. до окончателното изплащане на задълженията, на осн. чл.422, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА ОГН. Г. М., ЕГН *****, с

*****, **ДА ЗАПЛАТИ** на БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ
ФАЙНЕНС С.А., със седалище Париж, Франция, действащо чрез регистриран
клон в РБ БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, ЕИК
204915054, със седалище гр.София, сумата от 250лв, представляваща
сторените съдебно-деловодни разноски за въззивното производство, на
основание чл. 78, ал. 1 и 8 ГПК.

В необжалваната му част решението е влязло в сила.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване съгл.
чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____